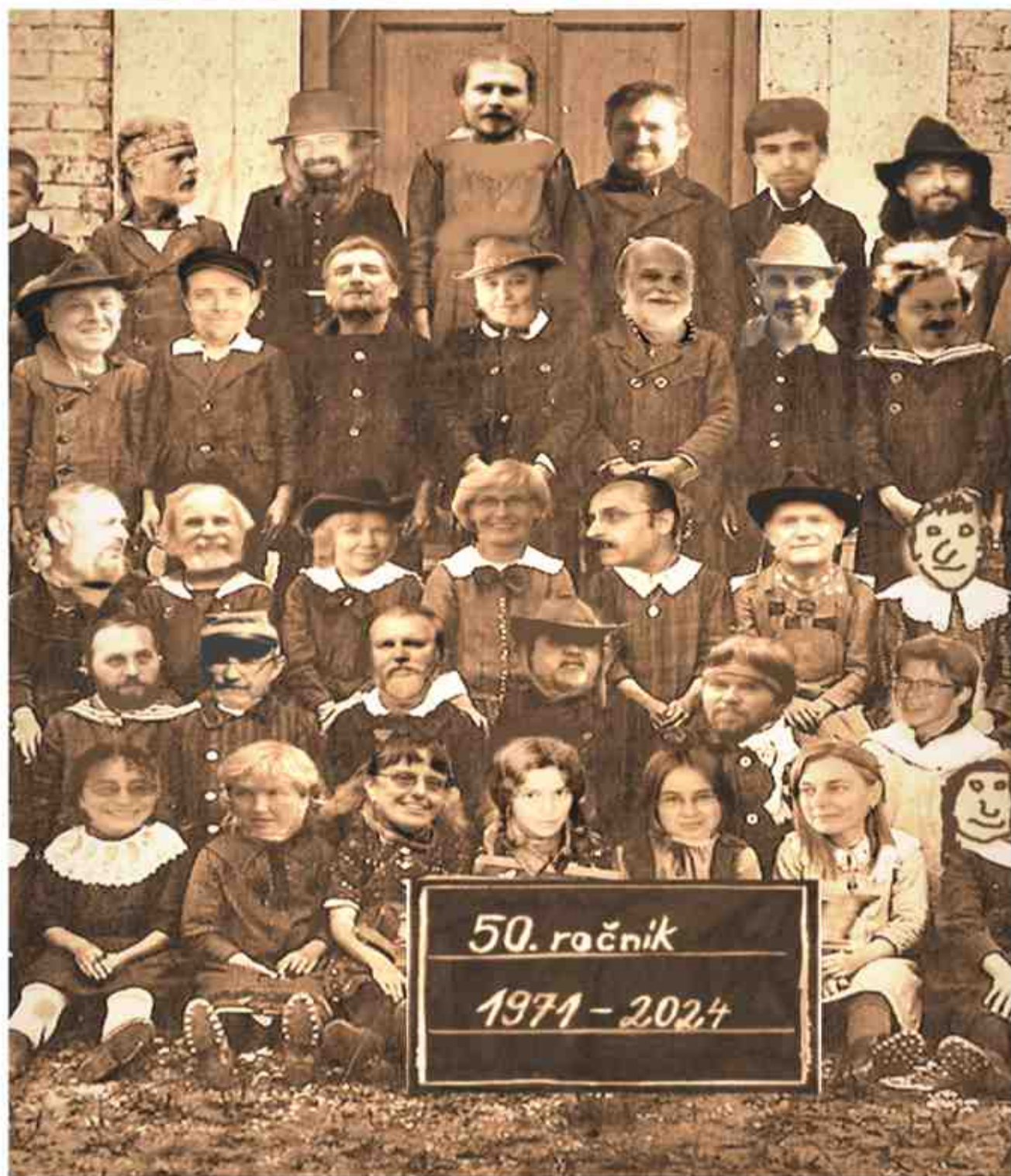

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Divadýlko

Přihasil si to ve chvíli, kdy Frank upil z ešusu. Zadýchaný bůh pomsty, třímající pokutový bloček a odznak... Náhle se vyloupl za kmenem borovice, založil ruce v bok a začal hulákat. Jeho příchod je ovšem nepřekvapil. Cestou pod převis dělal takový brajgl, že se stihli pohádat, jestli se k nim blíží člověk, nebo postřelený divočák.

„To snad není možný! Co to tady vyvádíte!“ zahřímal, jakmile se dostal do prostoru ozářeného plameny ohně. „Stráž ochrany přírody! Okamžitě se všichni legitimujte!“

Dave zareagoval jako první.

„My jsme tak rádi, že vás vidíme! Zabloudili jsme a vůbec nevíme kudy se dostat do města!“

Zatímco se narušitel jejich klidu sípavě nadechoval k odpovědi, Dave rychle pomocí prstové abecedy naznačil písmeno „B“.

To značilo očekávatelné komplikace, pro které měli připravený scénář. Vlastně před chvílí vymysleli i plán C, ale trochu si oddechli, že nemusí proběhnout – zahrnoval totiž pokus o zastrašení zraněného kňoura mohutným řevem a házením hořících klacků ve víře, že se zvířata opravdu bojí ohně a hluku. To se jim samozřejmě zkoušet nijak zvlášť nechtělo.

„Vysedávat u ohně v chráněném území... Jste blázni?“ vyrazil ze sebe čerstvě příchozí s prudkým zafuněním.

„Ten táborák vás bude stát pěkných pár tisíc,“ pečlivě si připravil pokutový bloček k akci. „Takže ještě jednou – vaše občanky bych prosil.“

„Proč?“ optal se bezelstně až doposud mlčící Bob. „My přeci neděláme nic špatného. Ztratili jsme se a vy nám chcete ještě napařit flastr? To mi škeble nebere...“

„Ale děláte,“ zněla odpověď. „Děláte! Camráte se po lese mimo značené stezky, a ještě rozděláváte oheň! Na to jsou paragrafy!!!“

„Dej mi napít,“ ozval se Dave a převzal Frankův ešus, aby si také přihrnul. Pak se ujal slova.

„Rád bych se omluvil za ten oheň,“ začal skoro kajícně. To na straně protivníka vyvolalo trochu uvolnění, přes tvář mu dokonce přelétl náznak spokojenosti.

„Jenže my ho nezapálili,“ odtušil Dave a pokrčil rameny. „Vůbec netušíme, kdo ho tu rozdělal.“

Ochranář vytřeštil oči a náhle znovu nemohl popadnout dech. „Co... Cože... Co mi to tady...“, vyřázel ze sebe přerývaně. Právě se připravoval vynutit si okamžité zalití ohniště vodou, ale tohle ho rozhodilo.

„Pravda,“ navázal plynule Frank. „Ztratili jsme cestu a když jsme uviděli světélko, tak jsme vyrazili za ním. Světe div se, vylezeme sem a on tu hoří oheň, ale nikde nikdo...“

„Už jste něco takovýho někdy viděl?“, přidal se Bob. „Jsme v lese! Všude spousty dřeva, co kdyby tady nedej pámbu něco chytlo? No, a tak jsme si řekli, že si tu sedneme na pr... pardon, že se posadíme a počkáme až ten fajrák sám od sebe chcípne. Jakože na něj dáme pozor. Sice nejsme žádný hasiči, ale dávat pozor a ohlídat to tu snad zvládnem, jsme si říkali.“

Jejich slova se však nesetkala s pochopením.

„Heleďte se vy hovada,“ uslyšeli, „vy si vážně myslíte, že jsem úplně padlej na hlavu? Ten oheň jste tu rozdělali vy, to je přeci úplně jasná věc! Myslel jsem, že budu trochu shovívavý, ale takhle – ne! Když ze mě chcete dělat idiota, napařím vám maximální pokutu – a můžete si pak klidně představovat, v jakým luxusním penzionu se snídání v ceně byste se za ty prachy mohli válet... Místo bivakování v chráněné oblasti, mimo značený stezky!“

Frank se ale nedal.

„Z právníckého hlediska nesouhlasím,“ zdvihl varovně ukazováček. „My nelžeme – a proti našemu tvrzení byste musel mít nějaký konkrétní důkaz. Ten nemáte. Nemůžete, když jsme se ničeho podobného nedopustili.“

Samozřejmě, že oheň rozdělali oni – dokonce konkrétně právě Frank. A ještě si přitom liboval, že na první sirku... Jenže to bylo už před nějakou dobou. Neexistovala šance, že by byl spatřen při činu.

Zdálo se, že obrat „z právníckého hlediska“ trochu zklidnil atmosféru.

„Ehm,“ odkašlal si strážce. „Někdo to zapálit musel. Jste tu jen vy. Protože nevím, kdo to konkrétně byl, tak se o pokutu podělíte...“

Frank zavrtěl hlavou. „Nemůžete na nás přeci uvalovat princip kolektivní viny, vážený pane. A teď pozor – když určíte viníka, ale označíte nevinného, bez dostatečných důkazů, pak se sám vystavujete riziku, že na vás dotčený podá trestní oznámení – ano, přesně tak – a s pomocí svědků, kteří jsou po ruce, se pak na vás může dost zahojit. Na vašem místě bych si tohle ještě hodně dobře rozmyslel. Bývá lepší nejednat impulzivně, když nechcete svých rozhodnutí litovat.“

„On kolega je, jak jste si asi všiml, právník,“ navázal Dave. „Ale i když já třeba nemám jeho vzdělání, tak vím, že jak jste mluvil o bivakování v chráněné oblasti, tak nemáte pravdu. My nebivakujeme, nemáme tu žádný přístřešek. Jen tak sedíme, to je vše.“

Skutečně, v záři teď už trochu skomírajících plamenů se povalovaly jen dvě nevybalené usárny a jedno tele. Dave pokračoval.

„Kromě toho, my teď nejsme v oblasti národního parku, národní přírodní rezervace, nebo národní přírodní památky. Nacházíme se v chráněné krajinné oblasti, jistě. Jenže nejsme v zóně, ve které by byl zakázán pohyb mimo turistické cesty. Apeluje se tu na něj, ale přímo zakázaný není. I když jsme se ztratili, tak si pamatuju, že na výrazněji chráněnou oblast nenarazíte v okruhu tak deseti kilometrů a tolik jsme tu rozhodně nenabloudili. Stejně jsme se asi většinou motali nějak v kruhu...“

„Ovšem v případě, že se člověk ztratí a hledá cestu, dá se uvažovat o institutu krajní nouze, díky kterému pak nebudeme popotahováni, třeba i kdybychom se nacházeli v první zóně národního parku,“ skočil mu ještě do řeči Frank.

Ochranář se už začínal tvářit trochu utrápeně. Posadil se naproti nim.

„Hele, já na tyhle kecy nemám čas ani náladu. Dejte sem ty občanky, sepíšeme to, nic teď platit nebudete a ve správním řízení si pak právnicky pořešte, co chcete.“

„To bysme je ale museli mít,“ kontroval Bob a sebral Daveovi ešus. „My s sebou občanky netaháme, co kdybysme je ztratili?“ Pak upil a blaženě zamlskal. „To je pitíčko...“

„Sakra! Musíte mít občanky!“, vyletěl strážce jak čertík z krabičky.

„Kdepak, vážený pane,“ vyvedl ho pohotově z omylu Frank. „Ta povinnost platila za socialismu, teď již nikoliv. Ale jsme připraveni nahlásit svá jména a adresy, stejně jako bychom to udělali, pokud by nás hodlala ztotožnit policie.“

Když si zástupce zákona zapsal, co mu nadiktovali, viditelně se uklidnil. „Že vám to za to stálo, chlapi,“ utrousil skoro otcovským tónem, zatímco opisoval sdělené údaje do protokolu.

„Ve správním řízení to bývá dražší.“

„To riziko na sebe vezmeme,“ prohlásil Dave poté, co na něj Frank povzbudivě pokývl.

Ochranář se trochu zarazil. „Uvědomujete si, doufám, že poskytnutí falešných údajů o vaší identitě by vás přišlo setsakra draho?“

„Zajisté,“ přitakal Frank. „Toho jsme si plně vědomi.“

Bob si odkašlal. „Tak teď už na sebe nemusíme pouštět hrůzu, ne? My si to nějak dořešíme a jinak... Co jsme si to jsme si, ne?“

A s těmi slovy napřáhl ruku, ve které třímal ešus. „Ochutnejte, tohle je vážně suprový pití. Vsadím se o pětikilo, že tak dobřej rum jste ještě nepil. Na zdraví!“

Když viděl zaváhání na druhé straně, pozdvihl nejdřív ešus ke rtům sám. „No není to otrávený, nebojte se... Tak na vaše!“

„Možná trochu sladší, než by měl být, ale my tři jsme se už před časem shodli, že pro nás je to rum par excellence...“, vmísil se mezi ně Dave.

„Uděláte nám radost, když ochutnáte.“

Strážce váhavě usrkl. Trochu jako by mu zajiskřilo v očích – a usrkl znovu. A potom ještě jednou. Nakonec neodolal a zaval si opravdu dlouhý doušek. Pak ešus vrátil.

„Pití teda máte vážně dobrý... Kolik to má procent?“

„No, asi padesát“, odtušil Dave. „Ale vůbec to není poznat, co? Jemný nástup, i když alkohol tam ze začátku lehce štípne, žádný nepříjemný ocas... Jen si ještě dejte, schválně – taky tam cítíte tu vanilku a pražené oříšky?“

Než chuť všichni řádně vyhodnotili, bylo potřeba ešus dvakrát dolít.

V tu chvíli už oheň, na který všichni zapomněli, začínal sám zvolna skomírat. Bob vstal, v každé ruce jednu ze svých čutor a vyprázdnil jejich obsah přímo doprostřed slábnoucích plamenů. Mohutně to zasyčelo a všechny je obklopil oblak neprůhledné páry.

„Co to zase má znamenat,“ začal se čílit strážce.

Ale to už ohniště vydatně prolévali i Dave s Frankem. Každý přitáhl na hřbetě dva až tři litry vody, a tak během pár okamžiků neseděli u ohně, ale u něčeho, co připomínalo spíš rozbahněnou studánku, obloženou kolem dokola kameny.

„Sem si vzpomněl, jak moc vám vadila ta vatra,“ odpověděl Bob, jakmile se ovzduší trochu zprůhlednilo. „Tak sem jí zrušil, abych vám udělal radost.“

„Popravdě řečeno, teď již nikoho – ani podobným omylem, jak se původně stalo vám, když jste si myslel, že jsme ten táborový oheň založili my – nemůže napadnout, že snad pácháme něco nezákonného,“ přidal se Frank. „Jen tu sedíme pod skálou, sice mimo turistickou stezku, ale na tom není nic špatného.“

Dave si odsunul širák z čela a zlehka se podrbal ve vlasech. To dělával vždycky, když chtěl říci něco důležitého.

„Zdá se, že už mlátíme prázdnou slámu... Vše důležité bylo řečeno a pominul i jakýkoliv důvod, proč bychom se navzájem měli zdržovat. Takže se teď sebereme a potáhneme někam do háje.“

„Teda do lesa, přesněji řečeno,“ dodal, nahmátl popruh usárny a nacvičeným pohybem si ji nahodil na záda.

Ostatní ho následovali a vykročili do soumraku, který halil okolí.

„Takže ty vaše údaje jsou vážně falešný,“ došlo ochranáři vzápětí. „Okamžitě se zastavte – volám policii. Z titulu své funkce mám právo vás zadržet, když dochází k porušení zákona. Nesmíte mi klást odpor!“

„A co konkrétně je tu prosím porušováno?“, namítl Frank. „Nevidím nic závadného. Pokud policii zavoláte, pak ji ale jistě bude zajímat, že jste ve službě pod vlivem alkoholu, a ještě ji zbytečně otravujete – kvůli nějakému fiktivnímu ohni...“

„Jak pod vlivem,“ začal jejich protivník, ale pak si uvědomil, kolik toho s nimi vypil. Zabloudil pohledem k ohništi – z toho už ale nestoupal sebemenší pramínek kouře.

Zmizeli mu ve tmě, jen sem tam zapraskala větvička, zatímco se vzdalovali neznámo kam.

„Myslíte, že ty benga vážně zavolá?“, prolomil noční ticho po pár stech metrů Bob.

„Těžko,“ odvětil Dave. „A i kdyby se k tomu odhodlal, tak v tý rokli není signál. Musel by vylízt na hřeben, pak, než se s nima domluví – a než by sem dorazili, jestli se jim vůbec bude chtít někam vyjíždět... To budeme dávno v trapu. Znam tu jeden kemp o pár roklí dál, po cestě je dokonce potůček, tak tam můžeme doplnit vodu. Jen asi pro jistotu nebudeme dělat oheň, z bezpečnostních důvodů...“

„Stejně je hustý, že ta tvoje metoda funguje,“ obrátil se teď Bob na Franka. „Když sme si doma probírali, jak při průseru sehrát tohle divadýlko, vůbec sem nevěřil, že by nám někdo takhle skočil na špek.“

„Vyšlo to dobře,“ přitakal Dave. „Třeba bychom to mohli i sepsat a na nějakým potlachu přehrát jako opravdovou divadelní hru...“

„To nejspíš ne,“ povzdychl si Frank. „Tohle nám nikdo neuvěří, uvidíte sami. Pro divadlo si budeme muset vymyslet něco úplně jiného. Pravda se pro dramatickou tvorbu nehodí, to je známá věc.“

„Asi máš recht,“ uznal Dave. V dále zahoukal sýček a oni pokračovali v cestě.

2. místo Próza Oldpsavci Jiří Hons – Murdoch